

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **QATROSYSTEM, spol. s r.o.**
sídlem Kyjovská 3578, Havlíčkův Brod
zastoupen BDO Czech Republic s.r.o.
sídlem Nádražní 344/23, Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2019, č.j. 21002/19/5200-11435-706478,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.5.2019, č.j. 21002/19/5200-11435-706478, o odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu pro Kraj Vysočina (dále jen „správce daně“), ze dne 10.11.2014, č.j.

1602535/14/2903-50522-708979, kterým byla žalobci doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období od 1.1.2013 do 31.12.2013 vyšší o částku 1 052 030 Kč, a současně vznikla žalobci zákonná povinnost uhradit penále ve výši 210 406 Kč. Žalovaný uvedené rozhodnutí správce daně změnil tak, že se penále mění z částky 210 406 Kč na částku 0 Kč.

2. Žalovaný rozhodoval poté, co zdejší soud rozsudkem ze dne 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320, zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2015, č.j. 36514/15/5200-11435-706478, a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdejší soud uvedeným rozsudkem ze dne 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320, rozhodl poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 10.10.2018, č.j. 6 Afs 61/2018-30, jeho původní rozsudek ze dne 1.2.2018, č.j. 62 Af 19/2016-286, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud přitom dovodil, že se správce daně dopustil pochybení (správce daně měl vyzvat žalobce k podání dodatečného daňového přiznání, nikoliv ihned zahájit daňovou kontrolu), které se promítlo do zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2015, č.j. 36514/15/5200-11435-706478, ve vztahu k povinnosti žalobce hradit daňové penále.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá, že naplnil veškeré podmínky tvorby rezerv na opravy hmotného majetku dle § 7 zákona č. 593/1992 Sb., o rezervách (dále jen „zákon o rezervách“), včetně té, že bankovní účty byly určeny výhradně pro ukládání prostředků rezerv a že stanovené peněžní prostředky byly na samostatný účet složeny nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání. Po celou dobu byly na předmětných účtech uloženy finanční prostředky ve výši odpovídající tvořené rezervě. Pohyby finančních prostředků, které byly na jednom z bankovních účtů pro tvorbu rezerv provedeny, nemají podle žalobce vliv na daňově uznatelnou tvorbu rezerv. Takový výklad zákona o rezervách, jaký provedl žalovaný, je podle žalobce formalistický, zužující a jdoucí proti smyslu tohoto zákona.
4. Žalobce v této souvislosti uvádí, že co se týká explicitního označení spořicího účtu (u Komerční banky č. 107-1743330267/0100) za účet pro tvorbu rezerv, zákon o rezervách otevření takto označeného speciálního bankovního účtu nepožaduje. Pouze ukládá, aby si daňový subjekt zvolil účet, na který bude finanční prostředky na budoucí opravu hmotného majetku akumulovat. K uvedenému bankovnímu účtu žalobce dodatkem ke smlouvě o zřízení a vedení bankovního účtu zřídil vinkulaci ve výši 3 000 000 Kč, a to dne 18.3.2014. Vinkulace takto vysoké částky jasně dokazuje záměr žalobce vést tento účet jako „speciální“ účet pro tvorbu rezervy, a to od samého počátku tvorby dané rezervy. Proto byla podle žalobce splněna podmínka, že samostatný bankovní účet byl určen výhradně pro ukládání prostředků rezerv.
5. Žalobce dále poukazuje na to, že na bankovních účtech žalobce pro tvorbu rezerv byla ke dni 31.3.2014 částka 8 871 050,11 Kč. Výše tvorby rezervy měla pro rok 2013 být 6 568 036,50 Kč, žalobce tudíž vložil na bankovní účet ještě vyšší částku. Žalobce zdůrazňuje, že tvorba jeho rezerv nebyla pouhou fikcí, peníze byly na bankovní účet reálně vkládány a stále disponoval vyšší částkou (o 2 miliony Kč), než jaká byla pro tvorbu rezervy zapotřebí. Nakládal tedy pouze s částkou, která přesahovala povinnou výši zákonné rezervy.
6. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že tvorba rezervy je daňovou výhodou. Výdajem je samotný náklad v podobě výsledné opravy hmotného majetku. Zákon o rezervách tento jednorázový výdaj rozděluje do několika zdaňovacích období, ve kterých

daňový subjekt rezervu na opravu vytváří, avšak stále se jedná o výdaj ve výši rezervy jako takové a daňový subjekt nesnižuje hospodářský výsledek více, než kdyby jednorázově provedl opravu bez tvorby rezervy.

7. Žalobce dále namítá, že závěr žalovaného, že tvorba rezervy nebyla daňově uznatelná též z toho důvodu, že ji žalobce vytvořil k souboru nemovitého majetku, což zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), neumožňuje, je nesprávný. Ze žalovaným zmiňovaného § 26 odst. 2 zákona o daních z příjmů tato skutečnost nevyplývá. Žádný právní předpis žalobci nezakazuje vést více nemovitých věcí na jedné inventární kartě, jak učinil žalobce.
8. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby zdejší soud žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňové zrušil. Na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
10. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
13. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný rozhodnutí správce daně ze dne 10.11.2014, č.j. 1602535/14/2903-50522-708979, změnil toliko co do povinnosti žalobce uhradit penále, a to v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 10.10.2018, č.j. 6 Afs 61/2018-30, následně převzatým zdejším soudem v rozsudku 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320. Pokud jde o samotné doměření daně, tu žalovaný závěry správce daně, stejně jako ve svém předchozím rozhodnutí ze dne 30.11.2015, č.j. 36514/15/5200-11435-7064, ponechal beze změny; tento postup zdejší soud v rozsudku 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320, shledal správným, neboť žalobce nedodržel podmínky pro daňovou uznatelnost rezervy na opravu hmotného majetku tím, že porušil pravidla plynoucí ze zákona o rezervách, a nebyl oprávněn tvořit rezervu k souboru nemovitých věcí, nýbrž ke každé nemovité věci zvlášť. Žalobce v nyní podané žalobě v podstatné míře opakuje argumentaci, kterou uplatnil již v rámci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.11.2015, č.j. 36514/15/5200-11435-7064, se kterou se zdejší soud vypořádal v rozsudku ze dne 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320.
14. Jak zdejší soud shrnul již v rozsudku ze dne 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320, dle sdělení žalobce správci daně byly finanční prostředky ze spořicího účtu určeného k tvorbě rezerv

čerpány na provozní činnost. Žalobce správci daně dále sdělil, že na tvorbu rezerv byly určeny tyto bankovní účty: spořicí účet se zůstatkem ve výši 2 962 423,22 Kč ke dni 31.12.2013 a 4 314 222,79 Kč ke dni 31.12.2014, dále účet u GE Money Bank se zůstatkem ve výši 1 022 742,44 Kč ke dni 31.12.2013 a ve výši 2 553 719,25 Kč ke dni 31.12.2013 a dále účet u SBER Bank se zůstatkem ve výši 152 459,08 Kč ke dni 31.12.2013 a ve výši 2 002 108,07 Kč ke dni 31.3.2014. V účetnictví žalobce byla ve prospěch účtu 45100P – zákonné rezervy k 31.12.2013 dokladem REZ001 proúčtována částka 6 550 000 Kč se souvztažným zápisem na vrub příslušného nákladového účtu č. 553 – rezervy. Žalobce přitom evidoval tři inventární karty zákonných rezerv – na tvorbu rezervy ve výši 5 537 210 Kč (karta č. 43), na tvorbu rezervy ve výši 280 000 Kč (karta č. 22) a na tvorbu rezervy ve výši 732 815 Kč (karta č. 40), a to včetně položkových rozpočtů oprav. Z předložených dokladů žalobce nebylo možné určit, který bankovní účet se vztahuje ke které rezervě (protokol ze dne 1.9.2014, č.j. 1383914/14/2903-05402-603332). Žalobce k výzvě správce daně sdělil, že rezerva určená na opravu souboru nemovitých věcí „Provozní budova SOUBOR QAT II – TOZ Havlíčkův Brod“ ve výši 5 537 210 Kč byla tvořena jednak na spořicímu účtu a také na účtu u GE Money Bank (doplnění vyjádření žalobce ze dne 30.10.2014). V rámci místního šetření bylo zjištěno, že na adrese Žižkova 1058, Havlíčkův Brod, se nachází více nemovitostí a že pod inventární kartou č. 43 – Provozní budova SOUBOR QAT II – TOZ Havlíčkův Brod byl evidován hmotný majetek v podobě souboru nemovitých věcí, které nebyly samostatně oceněny a evidovány. Opravu souboru hmotného majetku evidovaného na inventární kartě č. 43 ve výši 5 537 210 Kč správce daně a žalovaný neuznali.

15. Žalobce namítá, že v případě rezervy na opravy hmotného majetku dle § 7 odst. 4 zákona o rezervách je nutné rozlišovat fázi tvorby rezervy a fázi jejího čerpání; při čerpání rezervy má dojít k jejímu skutečnému použití na účel, pro který ji daňový subjekt tvořil. Ve fázi tvorby rezervy však k čerpání nemůže dojít. Pro případ porušení pravidla o čerpání dle poslední věty dotčeného ustanovení není stanovena žádná sankce, na rozdíl od porušení podmínek pro tvorbu rezervy, kdy je daňový subjekt povinen zrušit dosud natvořenou rezervu. Ve fázi čerpání zákonodárce vyžaduje, aby naakumulované finanční prostředky byly skutečně použity na předem definovaný účel.
16. Podle § 24 odst. 2 písm. i) zákona o daních z příjmů jsou výdaji (náklady) podle odstavce 1 také rezervy a opravné položky, jejichž způsob tvorby a výši pro daňové účely stanoví zvláštní zákon a odstavec 9 pro případy, kdy pohledávka byla nabyta přeměnou s výjimkou rezerv vytvářených poplatníky v souvislosti s dosahováním příjmů plynoucích jim podle § 10 tohoto zákona.
17. Podle § 26 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o daních z příjmů, v rozhodném znění, se hmotným majetkem pro účely tohoto zákona rozumí samostatné movité věci, popřípadě soubory movitých věcí se samostatným technicko-ekonomickým určením, jejichž vstupní cena je vyšší než 40 000 Kč a mají provozně-technické funkce delší než jeden rok a budovy, domy a byty nebo nebytové prostory vymezené jako jednotky zvláštním předpisem a stavby. Citované ustanovení zákona o daních z příjmů, v rozhodném znění, dále stanoví, že za samostatné movité věci se považují také výrobní zařízení, jakož i zařízení a předměty sloužící k provozování služeb (výkonů) a účelová zařízení a předměty, která s budovou nebo se stavbou tvoří jeden funkční celek, i když jsou s ní pevně spojeny. Souborem movitých věcí se samostatným technicko-ekonomickým určením se rozumí dílčí část výrobního či jiného celku. Soubor movitých věcí je nutné evidovat zvlášť tak, aby byly zajištěny průkazné technické i hodnotové údaje o jednotlivých věcech zařazených do

souboru, určení hlavního funkčního předmětu a o všech změnách souboru (přírůstky, úbytky) včetně údajů o datu změny, rozsahu změny, vstupních cenách jednotlivých přírůstků nebo úbytků, celkové ceny souboru věcí a dále částky odpisů včetně jejich změn vyplývajících ze změny vstupní ceny souboru movitých věcí. Soubor movitých věcí se zařazuje do odpisové skupiny podle hlavního funkčního předmětu.

18. Podle § 7 zákona o rezervách rezervu na opravy hmotného majetku, která je výdajem (nákladem) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, jehož doba odpisování stanovená zákonem o daních z příjmů je pět a více let, mohou vytvářet poplatníci daně z příjmů, kteří mají k hmotnému majetku právo vlastnické.
19. Podle § 7 odst. 4 zákona o rezervách je ve zdaňovacím období tvorba rezervy výdajem (nákladem) na dosažení, zajištění a udržení příjmů, pokud budou peněžní prostředky v plné výši rezervy připadající podle odstavců 5 a 7 na jedno zdaňovací období převedeny na samostatný účet v bance se sídlem na území členského státu Evropské unie, který je veden v českých korunách nebo v eurech a je určen výhradně pro ukládání prostředků rezerv tvořených podle tohoto ustanovení zákona (dále jen „samostatný účet“), a to nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání. Nebudou-li peněžní prostředky v plné výši rezervy připadající podle odstavců 5 a 7 na jedno zdaňovací období převedeny na samostatný účet nejpozději do termínu pro podání daňového přiznání, rezerva se zruší ve zdaňovacím období, za které se toto daňové přiznání podává. Peněžní prostředky samostatného účtu mohou být čerpány pouze na účely, na které byla rezerva vytvořena.
20. Podle zdejšího soudu nelze přisvědčit výkladu žalobce, že porušení pravidla dle § 7 odst. 4 poslední věty zákona o rezervách, podle něhož prostředky samostatného účtu mohou být čerpány pouze na účely, na které byla rezerva vytvořena, nemá za následek ztrátu daňové uznatelnosti; jedná se o nezbytný předpoklad pro uznání výhody, která představuje možnost kumulovat finanční prostředky ze zisku, aniž by byly zdaněny. Zdejší soud k tomu odkazuje na své závěry vyslovené v rozsudku ze dne 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320, že žalobce nezdaněnými prostředky na spořicímu účtu určenými dle jeho tvrzení na tvorbu rezervy nakládal v rozporu s požadavky zákona o rezervách a používal je i na svoji provozní činnost (viz také protokol o zahájení daňové kontroly ze dne 1.9.2014, č.j. 1383914/14/2903-05402-603332, podle něhož zástupce žalobce na dotaz správce daně, za jakým účelem byly z bankovního účtu č. 107-11743330267/0100 v období od termínu pro podání daňového přiznání k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období kalendářního roku 2013, tedy od 2.4.2014, do dne jednání, čerpány peněžní prostředky, uvedl, že byly čerpány na provozní činnost žalobce). Rozlišování na „fáze“ tvorby a čerpání, kdy podle žalobce k „testování“ účelu použití natvořené rezervy má dojít až ve fázi čerpání, není podle zdejšího soudu případné, neboť tu je podstatné, že z § 7 odst. 4 zákona o rezervách plyne, že finanční prostředky určené pro tvorbu rezerv musí být uloženy na samostatném účtu, který je určen výhradně pro ukládání prostředků rezerv, a zde vložené finanční prostředky mohou být čerpány pouze k účelu, ke kterému byla rezerva vytvořena; to však žalobce nesplnil, dotčený účet č. 107-11743330267/0100 v průběhu roku 2014 využíval i na běžný provoz. Z § 7 odst. 4 zákona o rezervách plyne, že daňová uznatelnost rezerv je vázána na dodržení podmínky uložení peněžních prostředků na samostatný účet do termínu podání daňového přiznání. Podle zdejšího soudu je nerozhodné, kdy žalobce prostředky z účtu čerpal; samostatný účet podle § 7 odst. 4 zákona o rezervách musí sloužit výhradně k ukládání rezerv a peněžní prostředky na něm mohou být čerpány pouze k danému účelu.

21. Pokud jde o námitku, že finanční pohyby na účtu č. 107-11743330267/0100 nemohly mít dopad na daňově uznatelnou tvorbu rezerv, neboť žalobce bez ohledu na tyto pohyby disponoval množstvím finančních prostředků převyšujícím zákonnou výši, tak zdejší soud již v rozsudku ze dne 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320, vysvětlil, že je nerozhodné, že celkově neklesly finanční prostředky pod částku rezervy určené na opravu souboru nemovitých věcí „Provozní budova SOUBOR QAT II – TOZ Havlíčkův Brod“ ve výši 5 537 210 Kč. Pokud žalobce poukazuje na nelogičnost vázanosti prostředků a omezeného pohybu finančních prostředků složených na samostatném bankovním účtu s odkazem na nutnost automatických úhrad za služby vedení účtu, nutnost nápravy situací, kdy třetí osoba omylem zašle peníze na rezervou vázaný účet, či na povinnou změnu výše rezervy v případech dle § 7 odst. 7 zákona o rezervách, s tím, že podle výkladu žalovaného by daňový subjekt nemohl v uvedených případech peněžními prostředky na účtu v příslušné výši disponovat, tak k tomu zdejší soud uvádí, že žádná z takových situací v projednávané věci nenastala, a z argumentace žalovaného ani závěry, které uvádí žalobce, nelze dovozovat.
22. Jestliže žalobce namítá, že bankovní účet č. 107-11743330267/0100 neumožnil provádět platby zajišťující běžný provoz, a proto ani nelze konstatovat, že peněžní prostředky byly čerpány na provozní záležitosti žalobce a takové tvrzení žalovaného je nepodložené, tak podle zdejšího soudu žalobce nerozporuje, že peněžní prostředky na daném účtu užíval k jinému účelu, než pro který byla rezerva vytvořena; ostatně, jak bylo výše uvedeno, sám žalobce v průběhu daňového řízení sdělil, že finanční prostředky ze spořicího účtu určeného k tvorbě rezerv čerpány na provozní činnost; použití rezervy na účely, na které byla rezerva vytvořena, žalobce neprokázal.
23. Pokud jde o argumentaci týkající se odepisování nemovitých věcí jako souboru majetku, žalovaný vycházel ze zjištění, že žalobce majetek pod inventárním číslem 43 ve svém účetnictví evidoval jako soubor nemovitého majetku, kdy nemovité věci nebyly samostatně oceněny a evidovány; žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, v souladu se závěry rozsudku zdejšího soudu ze dne 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320, jakož i předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 10.11.2014, č.j. 1602535/14/2903-50522-708979, že podle § 26 odst. 2 zákona o daních z příjmů je vytvoření souboru věcí možné pouze u movitých věcí, nemovité věci do souboru pro účely zákona o daních z příjmů nelze začleňovat, přičemž podle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, a vyhlášky č. 500/2002 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, ve znění pozdějších předpisů, pro účetní jednotky, které jsou podnikateli účtujícími v soustavě podvojného účetnictví, není možné účtovat, evidovat a oceňovat soubor staveb (nemovitých věcí), nýbrž jen movitých. Podle žalovaného nelze-li podle zákona o daních z příjmů evidovat a odepisovat jednotlivé nemovité věci jako soubor majetku, nelze oprávněně tvořit k takto vytvořenému souboru majetku zákonnou rezervu, ledaže by byla vytvořena ke každé nemovité věci zvlášť; účetní, stejně jako i daňové odpisy, musí být stanoveny ke každé nemovité věci zvlášť, což platí i pro tvorbu rezerv. Není tedy možné akceptovat tvorbu rezervy k souboru více nemovitých věcí. S tímto závěrem se zdejší soud ztotožňuje a dodává, že na něm nemůže ničeho změnit ani poukaz žalobce na skutečnost, že žalobce zpracoval v souladu s § 7 odst. 5 zákona o rezervách rozpočet nákladů na jednotlivé nemovité věci zvlášť.
24. Pokud žalobce namítá, že tvorba rezervy nepředstavuje pro daňový subjekt daňový benefit, neboť přestože zákon o rezervách tento jednorázový výdaj z daňového pohledu rozděluje

do několika zdaňovacích období, ve kterých daňový subjekt rezervu na opravu vytváří, stále se jedná o výdaj ve výši rezervy jako takové, pouze jinak rozdělený v čase a daňový subjekt tímto způsobem nesnižuje hospodářský výsledek více, než kdyby jednorázově provedl opravu bez tvorby rezervy, tak k tomu zdejší soud odkazuje na své závěry vyslovené v rozsudku ze dne 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320, že možnost tvorby rezervy je zákonem poskytovanou výhodou, která představuje možnost kumulovat finanční prostředky ze zisku, aniž by byly zdaněny, a nejsou zcela případné odkazy žalobce na skutečnost, že ve výsledku by nedošlo ke změně hospodářského výsledku, neboť tvorba rezervy a její čerpání nepochybně má vždy vliv na hospodářský výsledek daňového subjektu a je vázána na splnění přísných podmínek i co do kontroly čerpání rezervy.

25. Pokud jde o odkaz žalobce na dodatek ze dne 18.3.2014 ke smlouvě o spořicím účtu, tak zdejší soud již v rozsudku ze dne 31.1.2019, č.j. 62 Af 19/2016-320, upozornil, že z uvedeného dodatku neplyne po stránce skutkové nic, co by mohlo mít vliv na výše uvedené závěry. Z předmětného dodatku plyne, že jeho předmětem je vinkulace částky ve výši 3 000 000 Kč „do odvolání“. Žalobce tímto důkazem podporuje svůj právní názor, že pokud celkově uložené finanční prostředky na účtech určených pro tvorbu rezervy ve výši 5 537 210 Kč pod tuto částku nepoklesly, tak mohl prostředky na spořicím účtu vložené převádět na své provozní účely; tento právní názor je však, jak zdejší soud výše zdůvodnil, nesprávný.
26. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

27. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 13. května 2021

Petr Šebek v.r.
předseda senátu